

” De hele vlucht heeft ze met het sluiting van de gordel gespeeld. Gordel los. Gordel vast. Boven Nederland zag ik herkenning in haar ogen. Een mooi moment.

WHAT A DAY, WÁT EEN DAG!

VERHALEN UIT DE PRAKTIJK | CASEMANAGEMENT

Het is maandagochtend en casemanager Dorien Aalberts heeft deze dag de verantwoordelijkheid over de inbox van het casemanagement team. Eén e-mail springt eruit. Een opvallend verzoek: “Kunnen jullie mijn tante met dementie uit Londen naar Nederland begeleiden?” Dorien is direct geïnteresseerd. Het is het begin van een bijzonder verhaal.

Taalproblemen in Londen

De nicht vertelt dat haar tante jaren geleden is getrouwd met een Engelsman en geëmigreerd naar Londen. De man is vijftien jaar geleden overleden. De tante is inmiddels dementerend en opgenomen in een verpleeghuis in Londen.

Dorien vertelt: “Eén van de symptomen van dementie is dat mensen terugvallen op hun moedertaal. In dit geval begon de tante steeds meer Nederlands te spreken. Heel lastig, want de mensen in het verpleeghuis in Londen begrepen haar niet. Ze dachten zelfs dat ze Frans sprak. De familie uit Nederland kon haar slechts één keer per jaar bezoeken. Het zou beter zijn als ze in Nederland in een verpleeghuis terecht zou komen.”

Een dame met pit

De familie durfde het zelf niet aan om hun tante naar Nederland te begeleiden. Dorien: “Ik begreep dat het een dame met pit is, een beetje tegendraads. Dit in combinatie met de onvoorspelbaarheid van dementie, zorgde ervoor dat zij de vraag bij een professional hebben neergelegd.”

Dorien zag het als een mooie uitdaging, een avontuur. “Het blijft natuurlijk spannend. Hoe gaat de tante reageren? Hoe ver is zij in haar dementieproces?”

Tijd voor actie

De familie regelde het vliegticket. Dorien vulde haar tas met speculaasjes, dropjes, een koptelefoon en Hollandse liedjes. Ze was er klaar voor! Op Londen Heathrow stond de man van de nicht klaar om Dorien te ontvangen. Als bewindvoerder moest hij meerdere dingen regelen. Hij zou met de auto terug gaan naar Nederland en de spullen verhuizen. In het verpleeghuis maakte Dorien kennis met de tante. “Ik zag direct dat ze verder was in haar dementieproces dan de familie aanvankelijk dacht. Ze bleek bovendien heel slecht ter been.”

“Just say yes”

Dorien: “Ze pakte direct mijn hand vast en heeft hem, tot in Haarlem, niet meer losgelaten. Ik had slechts één doel: zorgen dat deze mevrouw in een zo goed mogelijk welbevinden in Haarlem terecht komt.” Een uitdaging bleek al snel. “Aangezien je met een rolstoel niet door het scanapparaat kan, word je bij de security extra goed gefouilleerd. Ze ging helemaal uit haar dak. Wóest was ze. Ze ging tegen iedereen tekeer. Ondertussen hield ze nog steeds mijn hand vast. Ik stond er naast en zei tegen iedereen: “Just, say yes.” Met speculaasjes en Nederlandse liedjes heb ik haar wat rustiger gekregen.”

Het vliegtuig in...

Met enige pressie kwamen ze uiteindelijk in het vliegtuig terecht. Met de handen op de schouders, in polonaise, gingen ze door het gangpad en zongen ze Nederlandse liedjes. Dorien: "Wat kon mij het schelen? Niemand kende mij. De hele vlucht heeft ze met het sluiting van de gordel gespeeld. Gordel los. Gordel vast. Boven Nederland zag ik herkenning in haar ogen. Een mooi moment."

Het vliegtuig uit...

Op Schiphol wacht de volgende uitdaging. De Cityhopper gaat niet tot de gate. Vanwege haar slechte been was het eigenlijk geen optie om de trap af te moeten. Met hulp van de KLM stewardessen wordt er speciaal vervoer geregeld. Dorien: "Uiteindelijk, na de nodige hobbels en uitdagingen, stonden we buiten bij Schiphol. Ze hield nog steeds mijn hand vast en had nauwelijks een woord gesproken. Ik hield de eerste de beste taxi aan. Een luxe Tesla." Ze plofte erin, besepte dat ze er was en sprak de volgende woorden: "What a Day, wát een dag." Dorien lacht als ze eraan terug denkt. "Beter kan ik het niet verwoorden."

Eind goed, al goed

Bij zorglocatie Spaar en Hout stond de nicht al klaar voor het ontvangst. Haar tante herkende haar direct. Inmiddels ontvangt ze dagelijks bezoek van haar familie en kan ze in haar eigen moedertaal communiceren. Een bijzonder verhaal, een bijzondere ervaring. Hét voorbeeld dat De ZorgSpecialist staat voor een persoonlijke benadering, dat werken bij ons 'anders is dan anders'!

